

Az északi part hercege

A férfi 168 centiméter magas és 68 kiló: néggyel kevesebb a szokott súlyánál. Egy tíznapos éhségsztrájk után talán mégsem whiskyvel kellett volna kezdenie, de most már mindegy. Egyébként azt állítja: a tizenegy hónapos kényszerszünet után – melyet három spanyol és egy magyar fogdában töltött – már összeszedte magát: újra a régi. Míg odakint, vagyis hát odabent volt, a hazai sajtó sűrűn emlegette. Hogy elfogták. Hogy kikérik. Hogy nem adják ki. Hogy talán mégis. Hogy távollétében kitör az utódlásért vívott harc, hogy jönnek az ukránok. Tíz hónap után végül Madrid kiadta, itthon harminc nap után a bíró kiengette. Az „északi part hercegevel”, Szláv Bulcsúval ROMHÁNYI TAMÁS beszélgetett.

Rendőrségi aktájában a rovasára írt bűncselekmények listája a tizenegy hónap alatt egyre fogyott. Most körülbelül fele akkora, mint amikor az Interpol körözni kezdte. Vannak rendőrök, akik súlyos visszaélésekről suttoznak. Az ügyvédje röviden annyit mond: ha ezzel nem birkózik meg, visszaadja a diplomáját. Ő maga kívár, csak a konkrét vádakra hajlandó reagálni. Konkrét vádak pedig nincsenek. Még nincsenek.

Szláv Bulcsú két testőrrel és egy metálfényű Mercedesszel érkezik a találkozóra. Előljáróban megbeszéljük, hogy milyen témá-

ról nem beszélünk („ilyen a családja”). Ez később kiegészül azzal a néhány kérdéssel, amelyről színte korai lenne szólni. Találkozónk napján két újság említette címben a nevét. Mutatja: miket össze nem irtálnak róla. A hír szerint tanúként idézik a Boross Péter kontra Esti hírlap perben. Fejét csóválja, nem érti, melyik fél hívhatja tanúskodni, az újságíró vagy az exminiszterelnök. Fontolgtatja, kérjen-e helyreigazítást, az egyik cikkben ugyanis az áll: Szlávyt sokáig körözték. „Nem igaz, csak néhány óráig álltam körözés alatt – mondja őszinte felháborodással. –

Amikor a munkavállalói engedélyek miatt másodszer mentem be a kapitányságra, akkor fogadott azzal a spanyol rendőr, hogy na hát, Szláv úr, magát meg Magyarországról keresik.”

A miniszterelnök ükunokája

Gyorsan átestünk az ilyenkor kötelező kérdéseken. Igen, ükapja, Szláv József, Magyarország miniszterelnöke volt a múlt század

hetvenes éveiben. Családja feltehetően délszláv eredetű, nevüket nemesi famíliák között találni a történeti múzeumban. A felmenők között államtitkárok és vezérkari főnökök szerepelnek. Apja is ezredes volt, az ötvenes években kivallatás során kitepték a körmeit, '56-ban mégis hiába hívták a külföldi rokonok. Anyja énekesnő, hithű katolikus, minden szezonban bérletet váltott az Operába és az Erkel színházba, a fiát ferences gimnáziumba íratta. „Kis híján pap lett belőlem, de valahogy mégis másként alakult” – mosolyog, ha naívtól kérdezek. „Milyen ifjúkori emlék ugrik be elsőnek? Tizenöt éves koromban a tanárnőm elvette a szüzességemet.” Mesélni kezd. Mire a végére érünk, a magnó az ötödik egyórás szalagot fogyasztja.

Reagan kisöccse

– Ha jól írták az újságok, most 42 éves...

– Bocsánat, 41 múltam.

– ...most 41 éves, vendéglátós, kereskedő, feltaláló, politikus, tanácsadó, maffiafőnök...

– Vállalkozó vagyok. Egyszerűen csak vállalkozó.

– A republikánus párt alelnöki tiszte mégiscsak politikai szerepvállalás.

– Az volt. Ma már nem érdekel a politika. A párt ettől függetlenül megvan, létezik. Meglehet, még hallat magáról.

– A Magyar Republikánus Párt megnevezés önt és néhány önhöz közelálló személyt jelöl.

– Egyike voltam a tíz alapító tagnak, később alelnök lettem. Tény, hogy nem egy tömegpárt, nem is az volt a cél. Az amerikai republikánusokat tekintettük mértékadónak, így választási pártként működünk. Az első időszakban szép külpolitikai sikereket értünk el.

– Találkoztak például Ronald Reagan exelnökkel.

– Továbbá találkoztunk készítettünk elő olyan republikánusokkal, mint Margaret Thatcher, Jacques Chirac, Silvio Berlusconi. Részt vettünk a bajor párt kongresszusán, elnökünk fel is szólalt. Kezdeményeztük a republikánus pártok vi-

Az északi part hercege

lágatálkozóját: nagyszabású kongresszust szerveztünk volna Budapesten, melyen vezető politikusokat akartunk felkérni a délszláv konfliktusban való közvetítésre.

– *Mi volt az akadály?*

– A rendőrségi ügy.

– *Miről tárgyaltak Reagan exelnökkel?*

– A segítségét kértük, hogy magyar politikusok Amerikában tanulhassanak. Ez ugyanis szakma. Attól, hogy valakit megválasztanak, még nem lesz profi politikus.

– Bárki tudja. Egyszerűen föl kell hívni az amerikai konzulátust: visszakereshető, hogy ki volt a fotós. Egy ilyen találkozáson a látogatók nem készíthetnek felvételeket, akkreditált fotóriporter dolgozik, ő is csak a protokollban meghatározott ideig, a tárgyalás első tíz percében. A biztonságiak mindent és mindenkit ellenőriznek, utána lehet nézni. A négytagú magyar delegációt is átvilágították. Hat hónap után kaptunk igenlő választ. Azután jöhetett létre a találkozó,

1993-ban. És ha már itt tartunk: gondolja, hogy a CIA nem szerzett tudomást a börtönbüntetésemről? Nagyon jól tudták, hogy priusom van, de nyilván az is tudomásukra jutott, hogy én már a hetvenes években hangoztattam: demokrácia csak az Egyesült Államokban van. Esetleg azt is figyelembe vették, hogy '83-ban – ismétlem: '83-ban (!) – egy emberjogi ügyben rendőrök ellen tanúszkodtam. Ezt mind nagyon jól tudták rólam. Gondolja, a CIA megengedheti, hogy az USA volt elnöke odaálljon mosolyogni egy állítólagos kelet-európai maffiafőnök mellé? Nevetséges.

– *Milyen alkalomból nyilatkozta azt, hogy a demokráciáért az Egyesült Államokba kell menni?*

– Disszidálási kísérletért hat hónapra ítélték, a börtönben kérészt fel a Lobogó című

mozgalmi lap munkatársa. Neki mondtam.

– *Hogyan fogták el?*

– Hegyeshalomnál a határőrök megtalálták a kocsis hátsó ülésé és a csomagtartó hátlapja között kialakított rejtékhelyen.

Pufajkában, sísapkában

– *Jó nagy autó lehetett.*

– Nekünk már akkor is Mercedesünk volt. Kérdezték is a határőrök: miért akar kiszökni valaki, akinek ilyen autója van? Mondtam, a pénz nem minden. Nem értették.

Egy képen Reagannel...

– *Miért nem az első ülésen ült?*

– Nem volt útlevelém. Huszonegy éves múltam, nagyon szerettem volna a katonaságot megúszni. Inkább a Völgy utcai férfi funkcionális intézetbe vonultam be, ahol Latinovitscsal együtt kezeltek. Kis idő után olyan papírt kaptam, hogy idegi alapon szolgálatra alkalmatlan. A parancsnokságon erre azt válaszolták, huszonnyolc éves koromig bármikor alkalmassá válhatok, addig ne is álmodjak útlevelé-

vélről. Ezért aztán a menyasszonyom vezetett, én a csomagtartó és az üléstámla között kuporogtam. Pufajkában, sísapkában, dzseki-ben, hogy az ide-oda ütdéseket valahogy bírjam. Június 23-a volt. Hegyeshalomnál egy percig azt hittem, sikerült, már nyikorgott az ajtó, épp csukta vissza valaki, amikor az egyik határőr azt mondta: mintha nem lenne elég mély ez a csomagtartó. Utána mindjárt elindult az autó, rángatott a motor, tud-

AZ ALMA ÉS A (CSALÁD)FÁJA

Hősünk ükapja, Szilágy József Győrben született 1818-ban. 1844-ben a Selmecbányai Akadémián szerzett bányamérnöki oklevelet. A szabadságharc idején Kossuth az oravicai üzemek kormánybiztosává tette, az volt a feladata, hogy a gyárat állítsa

át a honvédség felszereléséhez szükséges vas és acéltermelésére. Ezért ötévi várfogságra ítélték, de két év múlva szabadult. A kiegyezés után a Deák-párt konzervatív csoportjához tartozó országgyűlési képviselő, előbb belügyi államtitkár, majd 1870 és '72 között földművelés-, ipar- és kereskedelemügyi miniszter az Andrássy- és Lónyay-kormányokban. 1872-től 1874-ig másfél éven át ő az ország miniszterelnöke, egy ideig pénzügyminisztere is. Szilágy József megakadályozta, hogy az államháztartás deficitjét az állami vas- és szénbányák, acélművek eladásával – privatizációval – enyhítsék. 1885-től a főrendiház alelnöke, '94-től '96-ig elnöke. 1900 augusztusában halt meg.

Tanácsot kértünk, nem pénzt – ez nagyon fontos. Meg is nyertük Reagan rokonszenvét, úgy nézett ránk, mint a kisöccseire. Vittünk neki egy diplomát, miszerint a Magyar Republikánus Párt tiszteletbeli elnökévé választjuk, festményt és bélyegeket. Nagyon örült, jól érezte magát. A húsz percre tervezett találkozó több mint ötven percig tartott. Be is nyitott a titkár, hogy csúszik a program.

– *A fotó, amelyen Reagan mellett áll, bejárta a magyar sajtót. Van, aki azt állítja, ezen a képen nem is az exelnök látható, hanem a hasonmása.*

– Ez hülyeség.

– *Tudja bizonyítani az ellenkezőjét?*

– Azért annyira nem vagyok kicsi. A magasságom 168 centiméter, ezt már a rendőrségi leírásokban is középtermetűnek mondják. A konfliktusok valahogy mégis, egész életemet végigkísérték. Tizenkét év alatt nyolc iskolában fordultam meg.

– Intézetben is volt?

– Két tanévet, apám betegsége miatt, nevelőintézetben húztam le. Nem javítóintézetben!

Régi történet

– Igaz, hogy a református gimnáziumból azért csapták ki, mert megütött egy tanárt?

– Nem viselkedett tanárhoz méltóan. Kiszúrt magának, mert hosszú hajam volt és beatzenekarban játszottam.

– Melyikben?

– A Zenitben voltam basszusgitáros. Nagyon jó kis együttes volt, még a Budai Parkszínpadon is felléptünk. Szóval, nem értettem, miért kellene levágni a hajamat. Végül egy dolgozatírás után robbant a konfliktus. Egyest kaptam, holott jól oldottam meg a feladatot. Megkérdeztem: miért elégtelen? Mert biztosan csaltam. Nem csaltam, tudtam. Csaltam. Tudtam. Ne feleselj, mondta, és az arcomba vágta a füzetet. Ledobtam a katedráról.

– Érte őt olyan sérelem, ami miatt rendőrséghez fordult?

– Soha nem teszek följelentést.

– Vannak rendezetlen ügyei?

– Senkinek nem szeretek adósa lenni. Nem is szoktam, és ez alól csak egy-két eset lehet kivétel.

– Például?

– Egyszer vidéken kiraboltak. Nagyon fiatal voltam, régi történet. Tényleg nagyon régi.

– Elvből nem fordul a rendőrséghez?

– Gyakorlati haszna sem lenne.

Amikor már a tóparti diszkóban dolgoztam, ha kitört a verekedés, hát biztosan fél óra késéssel érkezett a riadóköcsi. A problémákat nekem és az embereimnek kellett megoldanunk. Ami persze másoknak korántsem volt annyira egyértelmű. Emlékszem, egy affér után súlyos testi sértéssel vádolták az egyik emberemet. Miért kellett fejbe ütni? – kérdezte a bírónő. Mert késsel támadt rám – mondta az emberem. Ha késsel támadtak magára, miért nem futott el? – kérdezte a bírónő. Na de, hova futott volna? Az a dolga, azért kapja a fizetését, hogy az ilyen incidentektől megóvja a vendégeket, hogy ne engedje összetörni a be rendezést. Ha elfut, nem alkalmas a feladatra.

– Hány rendőrségi ügye volt?

– Nem sok. Amikor a disszidálási sért kiszabhatt hat hónap után kijöttem, behívtak a II. kerületi kapi-

tam, már nem a menyasszonyom vezeti. Amikor elkezdtek kibontani a hátsó ülést, szóltam, nehogy lőjenek, nincs nálam semmi. A menyasszonyom négy hónapot kapott, én hatot. Ha az irataimat is megtalálják, súlyosabb az ítélet, azokat azonban ügyesen elrejtettem. Az autót lefoglalták, később Győrben elárverezték. Az árverésen a család kilopta a papírokat a kocsiból.

Aki nem hátrál meg

– Ezzel a termettel nehéz sorsa lehetett a börtönben...

– Nehogy azt higgye. Nem az én termetemmel van baj, hanem a szekrényajtó méretű nagyfiúkéval, akik azt hiszik, mindent megengedhetnek maguknak. Hát én meg nem hátrálok meg senki elől. Akkor sem, ma sem. A hat hónap alatt négy börtönt jártam meg, sehol nem volt probléma.

– Tekintélye volt?

– Nézze, Állampusztán háromszáz rab volt, hat zuhanyozó és harminc perc a tisztálkodásra. Aki befért, meleg vízzel zuhanyozhatott, a többiek kint az udvaron, bádorgályúban mosakodtak. Hideg vízzel. Én mindennap zuhanyoztam.

– Sportolt?

– Ifjúsági válogatott kerettag cselgáncsozó voltam, azután bunyózni tanultam. A versenyzői pályafutásnak térsérülés véget vetett, de edzeni a mai napig lejárak.

– Sok gondja volt a termete miatt?

EBREDESEIM POSZTERE

Szlávy Bulcsú önéletrajzából

„Az álomfilm utolsó kockái még lecsukott szemem előtt peregtek. Enyhén vacogva húztam még összebb magam a bűdös, szürke pokróc alatt. A folyosóról már behallatszottak az ébredés „romantikus”, nyers zajai. Az ajtócsapódások és a vasrepsz-csattogások zenéjét csak néha törte meg egy-egy mogorván rövid emberi hang.

– Mozgás! Induljon már! Seprút kérnek?

Aztán az utánozhatatlan undok csattanás elérte zárkánkat, és a felkapcsolódó villany végképp szétépte az álom utolsó foszlányait. 5.30. A hajnalal kezdődött kálváriám 335. napja, de ez már a visszaszámlálás.

Nagyot nyújtózkodtam az előttem már többek által felszentelt pokróc alatt és kinyitottam a szemem. A falba szerelt lámpa, mely elé vas védőhálót forrasztottak, szürrealista árnyékokat rajzolt a zárka piszkosfehér, megannyi sóhaj, könnyet látott falára. Óriási rácshálót, amely az ablak felé egyre szélesedett és torzult. – Az ébredéseim posztere. – A fogda egyetlen boldog és meglegedett lakója a „pók”, aki a lámpadobozban töltötte életfogytiglaniját, együtt ébredt velünk, és vidáman szaladgálva ellenőrizte hálóját. Mindezt a falra vetődő árnyjátékból láttam. Úgy festett ott a rácsa mögött szaladgálva, mint a halálraitelt a gázkamrában, aki utolsó erejéből futkosva keresi a hiábavaló menekülést.

Kábán kikászálódtam a nyirkos ágyból, és a sarokban álló vödörhöz botorkáltam. A vödör fedelét levéve százszázalékosan felébredtem, és kristálytisztán tudtam, hogy hol is vagyok. A belőle kicsapó utánozhatatlan, állott hűgyszag kigyóként kúszott a cella légterébe és orromba.

– Hotel Veszprém Police – ez volt tudniillik az „angol” wc, mivel este 17 órától reggelig kis- és nagydolgainkat csak itt intézhettük el. Könnyítettem feszülő hólyagomon és visszacsoszogtam a priccshöz. Még a dohos pokróc nyújtotta langymeleg is jobban esett, mint a belém csipő hajnali ősz hidege.

– De legalább itthon vagyok végre – lüktette agyam. – Végre nem a spanyol napfény szikrázó melege ébreszt.”

tányságra. Magának vége, mondta egy tiszt. Magából ebben az országban nem lesz senki. Lapátolhat, zöltséget árulhat a piacon, legfeljebb taxizhat. De amíg a vörös csillagot ott látja a Parlamenten, felejtse el az egyetemi felvételit.

– Hová jelentkezett?

– Jogra, színművésztetire.

– Volt máskor is politikai nézetlérése a hatósággal?

– Apróságok. A március 15-i fáklyásmenetek után rendszerint a kerületi kapitányságon kötöttem ki. Aztán ’83-ban az üzletem előtt két rendőr agyba-főbe vert egy férfit. Akkoriban társ voltam egy menő gyorsétkezdében, a Wesselényi utca és az Akácfa utca sarkán. A férfi az üzlet előtt esett össze, kiugrottam, megkérdeztem, miért kell egy földön fekvő embert öt-

ször-tízszer fejbe rúgni. Vagy ötvenen néztük végig az esetet, a katonai ügyészségen már csak harman tanúskodtunk. Utána razzziák kezdődtek az üzletben, kiborogatták a lisztet, a lakásomon lefoglaltak három James Bond-filmet. Sajtótrendészeti vétség lett belőle. Aztán volt egy okirat-hamisításom. Ez így kimondva roppant komolyan hangzik, hangoztatták is elég egy időben. Tudja, mi volt? Aláírtam anyám nevét. Az autóm ugyanis az ő nevéen volt, a kocsi összetört, a biztosítónál azt mondták: csak akkor fizetnek, ha hozok meghatalmazást. Megírtam a büfében. Abszolút jogosan: az én kocsimról, az én pénzemről volt szó. Hatezer forintra büntettek... A következő történet már rázósabb, de nem nekem. Állítólag betörtem a

Az északi part hercege

volt szeretőm lakásába és elloptam hetvenezer forintot. Betörök egy lakásba, amelyet én bérek... már itt nem stimmel valami. Azután hetvenezret lopok. Tudja, mennyi készpénz volt nálam, amikor a rendőrök bevittek? Egy Ford Capriban ültem, ötszázezer volt a zsemben. Képé. Ezt az ügyet senki nem hitte el, valaki egyszerűen

ilyen pörgés volt a laborban? Ahogy kerestünk egy kicsit, átvettük a büfét a barlang mellett. Utána már két helyről jött a pénz. Kis idő múlva be tudtam szállni a Wesselényi utcai gyorsétkezdébe, ezután nyitottunk egy másikat a Madách téren. A Wesselényi utcai üzlet az első éjjel-nappali étkezde volt, a városban egyedül nálunk lehetett reggel hatig bélszint enni. Hozzánk jártak a lányok a Maximából.

– Azután kidobóember lett Almádi-ban a Panoráma diszkóban.

– Nagyon sok minden voltam, kidobóember soha. Az én dolgom az volt, hogy megfelelő emberek kerüljenek a megfelelő helyekre.

– Mondok néhány szórakozóhelyet: Vitorlás bár, Mini bár Balatonfüreden, Expo diszkó, Margit híd diszkó Budapesten, Hollywood Center Tihany.

– Folytathatná az ajkai Kalifornia diszkóval, a székesfehérvári East Góval, a pesti Dolce vitával vagy a Bangkokkal. Ezek egy időben az enyémekek voltak, vagy béreltem őket; van közöttük olyan, amelyikben ma is társ vagyok. A tihanyi

Hollywood Center a magántulajdonom. Bécsben van egy bejegyzett vállalkozásom, amely értelem-szerűen nem Magyarországon adózik. Két diszkót akartam venni a spanyolországi Tenerifén, ez meg hiúsult: az előleg, az alkalmazottak előre váltott repülőjegyei elvesztek.

– Mennyi volt a tavalyi adóalapja?

– Ezt a könyvelőimtől kérdezze!

– Mekkora a vagyona?

– Nehéz kérdés, mert a pénz mindig mozog. A kölcsönrel is terhelt ingatlanjaim hozzávetőleg 200 milliót érnek. A többit derítse ki az APEH, ha nagyon kíváncsi rá.

– Azt mondják önről, azért száll be annyi üzletbe, mert nincs érzéke a pénzforgatáshoz.

– Ha ez így lenne, már rég éhen haltam volna. Egyszerűen csak arról van szó, hogy imádom üzletet

nyitni. Az üzletnyitás pillanata olyan, mint amikor valaki megkapja a régóta vágyott nőt. A birtoklás pillanata a csúcspont. Utána hosszú ideig nagyon jól érezhetjük magunkat, de az az egy pillanat, az megismételhetetlen. Az üzleteimet én alakítom ki, belsőépítésre nincs szükségem. Nyitás előtt, amikor a személyzet már felsorakozott, halk zene szól, még egyszer körbejárom, helyén van-e minden, a hamutartókat világítják-e meg a spotok, és így tovább. Az az öt perc csodálatos. Utána bejönnek a vendégek, megvárom, míg a whiskypohár lehűti a tenyeremet, leülök egy asztalhoz. Akkor látom, hogy volt értelme a nagy hajításnak. Mindig fogok üzletet nyitni, ez a szenvedélyem. Lehet, hetekkel később bérbe adom valakinek, megvannak rá az embereim, akik örömmel üzemeltetnek egy-egy ilyen boltot. Persze nem mindig megy ilyen simán. A Hollywood Center megnyitásáról filmet forgatott az RTL német televíziótársaság. Délután négykor érkezett a stáb, épp akkor betonozták a bejáratot. Azt hitték, fölőleszen jöttek, a megnyitót elmarad. Mondtam, nézzenek vissza este tízkor. Visszajöttek, leesett az álluk. Minden a helyén volt, a bejárat előtt piros szőnyeg, a parkoló úgy nézett ki, mintha a genfi autó-

szalonba cseppentek volna. Nem akarták elhinni, hogy ugyanott járnak, ahol délután.

– Tavaly nyáron megütött egy nőt a balatonfüredi mólón. Feljelentették, mire Spanyolországba utazott. Az Interpol körözni kezdte. Talán nem véletlenül...

– Fegyveres rablás, tizenhárom rendbeli zsarolás, kétféle súlyos testi sértés és egy különösen nagy értékű banki csalás állt a körözésben. Amivel ma gyanúsítanak, az egyrendbeli zsarolás, ötrendbeli fenyegetés és a csalás. Ezekre azonban csak akkor válszolólok, ha a vádiratban olvasom őket.

Spanyol börtönök

– Mivel teltek a napjai a spanyol börtönben?

– A nap nagy részét a fogva tartottak együtt töltötték. Edzőterembe jártam, olvastam, írtam két könyvet. Az egyiket szabadulásom után átadtam egy amerikai producernek, tárgyalunk róla, hogy filmet csinál belőle.

– Konfliktusai nem voltak?

– Egyáltalán nem. A rabok békésen viselkednek, nincs az a mindennapos bohóckodás, bokszolga-

KÖZJÁTÉK A MÓLÓN

Szlávyt a Balaton-parton sokáig nem lehetett megfogni semmivel. Mindenki tudta, kicsoda ő, mindenki ismerte viselt dolgait, mindenki beszélt róla – mindenki hallgatott, amikor valóban beszélni kellett volna. S ez valószínűleg így is ment volna az idők végeztéig.

Csakhogy Szlávy tavaly nyáron elkövetett egy hibát. Egyik „valutaváltó körútján” a balatonfüredi mólón megütött egy nőt, állítólag csak azért, mert az visszakérdezett: „Miért, ki az a Szlávy Bulcsú?” A nő orrcsontja eltört. Szlávy pedig nem tudta, hogy a megütött asszony az egyik közismert balatonfüredi vállalkozó felesége. Amikor kiderült, azonnal egymillió forintos kártérítést ajánlott fel – de már későn. A vállalkozó férj feljelentést tett.

És ezután már megszólaltak a vízparti vállalkozók.

Az egészben az a furcsa, hogy éppen egy ilyen kis stikli kellett ahhoz, hogy Szlávy lebukjon, hiszen ezután sorra érkeztek el-

lene a bejelentések. Allítólag ezt megneszelve utazott Spanyolországba „diszkókat venni”. Az Interpol-körözés is itt érte utol. A rendőrség azt állítja, hogy Szlávy kiadatási kérelme mindenben megfelelt a hatályos magyar jogszabályoknak, az európai kiadatási egyezménynek és a nemzetközi joggyakorlatnak.

Értesüléseink szerint Szlávy sokrendbeli zsarolással, testi erőszakkal, tiltott valutázással gyanúsítja a rendőrség, s az aktákat már elküldte a veszprémi városi ügyésznek.

Horeczki László, a Veszprém megyei rendőrfőkapitány bünygyi helyettese nem kíván nyilatkozni az ügyről.

– Borzasztóan unom, hogy Szlávy a sajtóban üzenget nekünk ahelyett, hogy a kihallgatásorozat közben tisztázta volna magát. Szlávy nekem nem vitapartnerem, s a jövőben sem kívánom, hogy azzá legyen. Ő gyanúsított. Mi elvégeztük a munkánkat, a többi már a bíróság dolga – mondta Horeczki.

Két diszkót akartam venni Tenerifén...

tás, ami a magyar börtönökben jellemző. Nagyon ritka a nézeteltérés. Ha mégis balhé volt, akkor ott valaki meghalt.

Egy pohár whisky

– A börtönből több levelet írt. Így irányította az embereit?

– Nem, bár telefonálni is tudtam. A leveleket a rendőrségnek, az Igazságügyi Minisztériumnak, a Legfőbb Ügyészségnek címeztem. Azt írtam bennük: haza szeretnék jönni, itthon felelek mindenre, amivel vádolnak. Ha igazán akarják, egy hét alatt hazahozhattak volna. Eltelt tizenegy hónap. Amikor megérkezett a kiadatási papírom, harminc nap állt rendelkezésre, hogy hazavigyenek. Nem jöttek, csak a negyvenedik napon. A harmincegyedik napon Spanyolországban szabadlábra helyezhettek volna. Fellebbeztem jogtalan fogva tartás miatt. Augusztus volt, a börtön bírása szabadságon volt, aki helyettesítette, nem jutott hozzá az én ügyemhez. Amikor megérkeztek a magyar rendőrök, bejött a zárkamba a börtönigazgató, megkérdezte, én mit akarok. Ugyanis folyamatban van egy ügyem a spanyol igazságszolgáltatással, jogtalan fogva tartás miatt, az elsőbbséget élvez a kiadatással szemben. Erőszakkal nem vihet ki, a magyar rendőrök pedig be nem

Egy nevének elhallgatását kérő Balaton-parti vállalkozó:

– Szláv kis termetű, de nagyon izmos ember, aki villámgyorsan üt és övön alul rúg. Ezt a mi körünkben úgy hívják: blenyós. Amikor én találkoztam vele, már gengfőnök volt, az emberei kiöregedett sportolók, kigyúrt fiúk voltak. A diszkóban, éjszakai szórakozóhelyeken először az ajtóban tűntek fel, onnan nyomultak egyre beljebb. Szláv Bulcsú vigyázott az ajtókra, s ezért naponta elkérte a bevétel bizonyos részét. Az ajtóból Szlávnyék már beláttak az üzlet életébe, tudták, mennyi a vendég, mekkora a forgalom, s elkezdtek befelé terjeszkedni. Pontosan felmérték, mekkora az üzletből kivethető pénz úgy, hogy éppen ne tegyék tönkre a vállalkozást. Közölték például a tulajdonossal, hogy egyre több a parkolóban a gépkocsifeltörés, majd ők odaállítanak három embert, de cserébe a bárpult egy részét kéri.

Egy Szláv Bulcsúról adatokat gyűjtő újságíró:

– Mindig odafigyelt rá, hogy az emberei többet keressenek, mint a többi ajtónálló. Az éjszakai nehézfiúk a nyolcvanas években már napi ezer forint körül kerestek.

A BLENYÓS

Szláv emberei valamivel mindig többet.

A Szláv Bulcsú elleni eljárás egyik tanúja:

– Erotikus éjszakai bár nyitottam a tó északi partján. Az első évben egymillió forint tiszta hasznom maradt három hónapi nyitvatartás után. Az én hasznom az eladott italmenyiségből származott, a lányok által gyűjtött pénz az őket felügyelő stricié volt. A második évben a lányok egyre csúnyábbak lettek, a vendégek nem jártak be, az ajtóban pedig megjelent Szláv Bulcsú embere. Mondtam Ferónak, rúgja ki az ajtónállót. Megtette. Utána hívatott Szláv Bulcsú, nem mentem el. Másnap megjelent az üzletben négy emberével. Hangosan kurjongattak, engem kerestek. A következő napon értem jött egy 500-as Mercedes, Szláv „Hóhé” névre hallgató embere szállt ki belőle. Értettem a szóból, beültem a kocsiba. Ti-hanyba vitt az autó, a Hollywood centerben 4-5 legénye társaságában találkoztunk. Azt mondta, az ajtónálló nagyon jó barátja, fontos, hogy munkahelye legyen, ott kell

jönnék értem, ezt garantálja. Mondtam, ha már így alakult, hát megyek haza.

– Itthon harminc nap után szabadult.

– Na, ez is egy furcsa történet. Amikor beadtam a kérelmemet, az ügyész azt felelte, hová akar maga szabadulni, huszonöt napja van előzetesben. Mondtam neki, ha én huszonöt napja vagyok bent, a másik háromszázat ülje le maga. Más-hogy nem tudtam tiltakozni, éhségsztrájkba kezdtem. Tíz napig nem ettem semmit. Egyszer bejött egy orvos, megvizsgált, vonogatta a vállát, hogy ha jobban leromlik az állapotom, majd átszállítanak Tököldre, a rabkórházba. Erre már nem került sor. Pénteken tizenegykor kezembem volt a bíró szabadlábra helyező határozata. A rendőrségen este hatig nem tudták átvenni, hétvégére bent maradtam. Hétfőn az ügyész fellebbezett. A bíró elutasította. Nem tudom, kinek esett jobban a vacsora, hogy ezt így végigcsinálták velem, hiszen nyilvánvaló volt, hogy ügyis kijövök.

– Mit csinált először?

– Az utcán vártak vagy húszan. Barátok, rokonok, üzlettársak. Egyszerre szabadultam egy barátommal, az egész társaság bement ünnepelni a hotelbe. Ott megittam egy whiskyt. ■

maradnia a bárban. Hát persze, hogy ott maradt! Amikor az én stricim visszajött külföldről, Szláv megüzente neki, le ne merjen jönni az északi partra, mert megöleti. Feró gyűjteni kezdte az embereket, fogadkozott, lejön, szétveri a Szláv-bandát. Szláv emberei – lehetek vagy negyvenen – csupa fekete Mercedessel jöttek, körbevették az üzletet. Azonnal telefonáltam Ferónak, ne jöjjön, mert nagy baj lesz. Valahogy sikerült meggyőzőm. Kerestem egy másik stricit, N. Tibort, rá egyszerűen csak annyit mondtam Szláv, lehet, hogy nem lesz alkalmas a feladatra. Az lesz, mondtam, mert régóta ismerem őt. Délután ötör megbeszéltük, hogyan működik ezután a bár. A bejárat Szlávnyak, a lányok Tibornak, a pultosok nekem dolgoznak. Megnyugodva hazamentem. Éjjel Tibor félholtan, vérbefagyva csöngetett a lakáson. Majdnem agyonverték. Kórházba vittem, rohantam a bárba. Szláv ott könyökölt a pulton. „Mondtam, hogy nem alkalmas – mosolygott. – Majd én adok megfelelő embert.” Szezon végén lemondtam a bérleti szerződést, kiszálltam az éjszakai üzletből.